

DOBRODRUŽSTVÍ S KUCHARČKOU

Z KUCHYNĚ BIOCHEMIKA

RNDR. JIŘÍ FISCHER

Počítám, že bude dost čtenářů, kteří tak jako já, čtou Labor aktuell jako noviny, tj. od posledních stránek. Místo sportu se ovšem potěší kuchyňskou vědou, než se pustí s dobrou náladou do zmáhání té biochemické.

Před drahnou dobou jsem v LA četl článek, který hodnotil úlohu českých kuchařek v císařské Vídni. Na konkrétním příkladu líčil kuchařské umění jedné z nich současně s jejími srdečními problémy i způsob (včetně příkladu), jak se získávaly taje její kuchyně. Článek se případně jmenoval „Bohumila, kuchařka“. Jeho čtení navíc budila lítost, že nemůžeme, tak jako kdysi její zaměstnavatelka, pozorovat její ruce při práci a ochutnat plody jejich snahy.

Jak se říká, sejde z očí, sejde z mysli, což se týkalo i Bohumily, ovšem jen do té doby, než jsem se v Itálii bavil se svým holandským přítelem, tehdy provozujícím restauraci v Basileji. Je celkem jasné, že předmětem naší debaty byla kuchyně a když jsme byli v nejlepším, přítel najednou řekl: „Poslouchej, Jiří, mám něco, co tě jistě bude zajímat. Přítel mi z Bratislavy přivezl rukou psanou německou kuchařku, to je něco přesně pro tebe.“ Navíc dodal „pokusím se ji okopírovat a kopii ti poslat.“ Nějak

se k tomu nedostal, onemocněl a tak jedno z témat, které mne v rámci cesty na evropský kongres klinické biochemie v Basileji zajímalo, byla samořejmě i zmíněná kuchařka. Po uvítání a pár konvenčních frází jsem se nenápadně na kuchařku zeptal. Přítel se usmál, na okamžik odskočil a vrátil se s tlustou černou knihou. Nedočkávě ale nešikovně, jsem ji vzal do rukou, kniha se otevřela a vypadly z ní dva růžové lístky. Lístky které jsem znal pouze z knih, ale nikdy v ruce neměl - lístky c. & k. polní pošty. Na prvním čtu: „Milovaná sestřičko.“ Otevřu knihu a vidím předpisy psané takovým krasopisem, se kterým jsem se setkal kdysi dávno v mém slabikáři. Listuji dále v knize a další překvapení: stejný rukopis, ale předpisy v češtině. Přítel viděl, že jsem z kuchařky tak trochu rozklepaný a zeptal se: „Tak co, líbí se ti?“ Stačil jsem vykoktat, že to je pro mne něco jako objev století, rukopisné předpisy jedné z báječných českých kuchařek ve Vídni. Další studium rukopisu jsem si pak nechal na pozdější dobu, zbývaly ještě jiné věci k projednání.

Zvědavé čtenáře bude po tak dlouhém úvodu jistě zajímat, co dalšího jsem v kuchařce objevil.

Popěvek školy vaření pro služebné, Víděň

*Tam u sporáku je nám stát
a horkem skoro umírat
polévky a pečeně
musíme dělat pro jiné
však to je malé drámo
že mlsati je zakázáno
toho však vůbec nedbáme
a mísy pilně lízáme.
V tom našem malém spolku
nemáme jednu smutnou holku
jak už každá z nás ví
smích že nejlepší je koření
i když to není zrovna dnes
kdy naše jídlo nechce ani pes
až hrnců taje budem znát
o náš talíř se každý bude prát
vďavky chtivé děvy co taje neznají
ať do školy vaření k nám spěchají*

Následující dva předpisy jistě za-
ujmou v tuto roční dobu milé čte-
nářky

Dort lásky

*15 dkg lásky 20 dkg touhy
dobře promíchat
12 dkg polibků
3 dkg trpělivosti
10 dkg milujících pohledů
vše dobře promíchat a dát
do jednoho srdce a tam péct
s nadějí
potom ozdobit
polevou manželství*

